

РЕШЕНИЕ

№ 3564

гр. София, 26.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 30.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

като разгледа дело номер **6796** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

6

Намери за установено следното:

Производството по делото има за предмет РЕШЕНИЕ №115 от 22.06.2011г. на Комисията за защита от дискриминация, с което е установено, че липсата на тактилни ивици за внимание на перона на метростанция „Ж. К.” /по Наредба №4 от 01.07.2009г. и представляващи елемент от достъпна архитектурна среда/ води до предоставяне на транспортни услуги от [фирма] за хора със зрителни увреждания, които услуги са с по-ниско качество и при по-неблагоприятни условия, което е неблагоприятно третиране на признак „Увреждане и пряка дискриминация по чл.4, ал.1 вр. с чл. 5 и чл.37 от ЗЗДискр., поради което и е наложена имуществена санкция в максималния размер по чл.80, ал.2 от закона- 2500лв. вкл. за това, че такива тактилни ивици няма на 6 метростанции.

С част 2 на решението е установено, че Столична община като възложител на общинското дружество [фирма] с бездействието си през 2009г. при осъществяване на благоустройствени и паркоустройствените мероприятия на метростанция „СУ Св.Кл.О.” е допуснала да не се изпълнят изискванията на чл.2 от действащата тогава Наредба №4 от 01.07.2009г., както и на предходната -чл.2 от Наредба №6 от 26.11.2003г., поради което като е допуснала да се изгради архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места –е извършила пряка

дискриминация по признак „увреждане”. За изложеното, че конкретно е затруднен достъпа на Л. Б. В., на СО е наложена максимална санкция по чл.80, ал.2 от закона в размер на 2500лв., както и на [фирма] също в размер на 2500лв.

В част 3 на решението е установено, че ДНКС с бездействието си през 2009г. при издаване на разрешение за ползване №СТ-05-1047 от 04.09.2009г- за метростанция „СУ Св.К. О.” е допуснала изграждането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, което представлява пряка дискриминация по признак „увреждане” по чл.4, ал.1 и ал.2 от закона, както е и нарушение на чл.10, поради което на основание чл.80, ал.2 от закона на е наложена санкция в максимален размер на ДНСК от 2500лв. за това, че конкретно е затруднен достъпа на лицето Л. Б. В..

В част 4 на решението е установено, че СО не е предприела мерки за изграждане на достъпни входи на подлезите на метростанции „С.”, „Западен парк” и „К. В.” като не е предприела мерки за изграждане на еднакво достъпни входи или входи с достъпен маршрут на подлезите до метростанции „Л.”, „О.”, „С.”, „СУ Св.К. О.” и „М. 1”, както и за изграждането на тактилни ивици на перона на метростанции „О.”, „Л.”, „Западен парк”, „К. В.”, „С.” и „Ж. К.”, съгласно Наредба №4 от 01.07.2009г. като с бездействието си е допуснала да бъде поддържана архитектурна среда, която за затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, което също е пряка дискриминация по признак увреждане и нарушение на чл.10 и чл.11. Също на основание чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр. е дадено задължително предписание на Кмета на СО в 2-демесеч срок да представи нарочна програма с мерки.

Жалби против решението в цялост са постъпили от Столична община, от [фирма] и от ДНСК, които се поддържат от процесуалните им представители –юрк.С., юрк.И. и юрк.Г..

Ответната страна оспорва трите жалби чрез юрк.Г. и моли да се отхвърлят като неоснователни.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбите са в срок и от адресати на акта, засегнати неблагоприятно, поради което следва да се разгледат по същество доколкото комисията е компетентен орган по чл.66 от ЗЗДискр.

По отношение на СО е прието, че същата е бездействала и не е предприела мерки за осигуряване на достъпни входи на подлезите на метростанции „Л.”, „О.”, „С.”, „СУ Св.К. О.” и „М. 1”, както и за изграждането на тактилни ивици на перона на метростанции „О.”, „Л.”, „Западен парк”, „К. В.”, „С.” и „Ж. К.”. Също, че като възложител на общинското дружество [фирма] с бездействието си през 2009г. при осъществяване на благоустройствени и паркоустройствените мероприятия на метростанция „СУ Св.Кл.О.” е допуснала да не се изпълнят изискванията на чл.2 от действащата тогава Наредба №4 от 01.07.2009г., поради което като е допуснала да се изгради архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания /Л. Б./ до публични места –и извършила пряка дискриминация по признак „увреждане”.

В жалбата си СО оспорва направения извод. Същата визира, че всички действия по инвестирането, подготовката, организацията и контрола по проектирането на метростанция „Ж. К.” е възложено на „М.”, за приемането на която станция е подписан акт-образец 16 без забележки от ДНСК. Описано е, че има рамки, има асансьор, който отговаря на нормите. Също за останалите метростанции –се визира,

че възложител на строителните работи е [фирма] и СО не следва да отговаря вкл. за липсата на тактилни ивици на станция „Ж. К.". С оглед изложеното се моли да се отмени решението и наложените глоби.

В жалбата на [фирма] се твърди, че от показанията на св.Д. за метростанция „Ж. К." е установено, че са положени три вида настилки, разположени перпендикулярно, които се усещат от слепи хора. Подчертава се, че допълнително за незрящи са били поставени метални сферични елементи, които обаче за създали опасност от спъвания за другите пътници. По отношение на метростанция „Св.К. О." се твърди, че СО има договор с „Т." и дружеството не следва да отговаря. Конкретно се визира, че пешеходният подлез не е част от метростанцията, като има позоваване на инж.Р..

В жалбата си ДНСК оспорва решението в частта, която е прието, че ДНСК е издала разрешение за ползване СТ-05-1047 от 04.09.2009г. като се твърди, че ДНСК по искане на възложителя е назначила Държавно-приемателни комисии, който съответно са съставили без забележки протокола въз основа на който е издадено разрешението за ползване. Визира се, че само ако комисията предложи да има отказ и ДНСК отказва, както и когато има неизпълнени мероприятия по улиците, пътищата и т.н., или незавършени фасади, или мероприятия в част „вертикална планировка", или изпълнение на строежа в грубо нарушение на строителните книжа. Отново се твърди, че рампата при подлеза на станция „СУ Св.К. О." е част от конструкцията на подлеза и не е част от конструкцията на метрото.

От друга страна съдът установява следното: КЗД се е произнесла по жалба от З. Т. Т. -председател на Фондация „Център за надежда", която е сезирала КЗД за рампите към метростанция „СУ Св. К. О.", които са недопустимо голям наклон, което не е спорно за страните, а се оспорва дали подлезът е част от метростанцията или не е. Също комисията се е произнесла по допълнение към жалбата за станция „Ж. К." за липса на ленти за незрящи.

Безспорно чл.2 т.5 от Наредба №4 от 01.07.2009г. изисква изграждането на достъпна среда за хора с увреждания и поставя съответните изисквания по отношение на които, че не са изпълнени –и тримата жалбоподатели като факти не спорят, но отклоняват всеки един от себе си отговорността.

От друга страна пред КЗД е разпитан св.Д. на дл. „Началник на управление „И. дейност" към [фирма], който казва, че рампите към подлеза на станцията „СУ Св.К. О." са изградени отдавна, преди около 30 години и не са част от метростанцията, както й отговорна е друга фирма „Т.". Няма проект, който да обхваща подлеза. Свидетелят сочи, че според него не е достатъчно да има асансьор, за да има достъп, но отново подчертава, че подлезът не е свързан с метростанцията. Визира се, че разрешението за строеж засяга входа откъм парка, не и откъм подлезите. Твърди се, че друг следва да се погрижи за подлеза. Свидетелят за станция „Ж. К." визира, че в действителност няма тактилни настилки, но се работело по въпроса да се поставят такива, като има изградени три вида други ленти.

Не е спорно, че за всичките метростанции е получено разрешение за ползване.

Следователно- нито една от страните не оспорва фактическите констатации така, както ги е установил ответникът. Относно станция „Св.К. О." е неоснователно възражението, че след като подлезът е изграден преди години и не е част от заданието по изграждането на метростанцията- [фирма] не носи отговорност. Задължение за този субект /изпълнител/, СО /възложител/ и издалят разрешението за ползване орган /ДНСК/ – е да проверят съответното съоръжение дали отговоря на

изискването на Наредбата за достъпна архитектурна среда, тъй като като липсва друг подход към станцията – и подлезът е част от тази инфраструктура още повече, че ползващите метрото няма как да не ползват и подлеза. Безсмислено е метростанцията да е достъпна след като подлезът до същата не е, доколкото нито едно лице в неравнопоставено положение – не може да използва подлеза при тази ситуация. Също съответният подлез, ако досега е бил ползван от една група хора, то неминуемо, поради наличието на метростанцията пътникопотокът се е увеличил в пъти, поради което с оглед общата сигурност и достъп – именно този подлез макар при изграждането си да не е част от метростанцията, при ползването си е част и следва да осигурява достъпна архитектурна среда.

По отношение на останалите възражения- за липсата на тактилни ленти –видно от разпита на служителят на [фирма] такива са липсвали. Илереваантни са причините за това и усилията да се поставят други по вид обозначения.

Не се споделят и възраженията на ДНСК, тъй като същата е орган, който назначава ДПК и въз основа на протокола издава или не –разрешение за ползване т.е. ответникът има самостоятелни правомощия и не действа само при условията на обвързана компетентност по отношение на протокол-образец 16. Следва да се има предвид, че не протокол образец 16- а разрешението за ползване легитимира строежа като годен за експлоатация акт, а в случая това се установява, че е невъзможно от лица в неравнопоставено положение, поради което са верни изводите на ответника са наличието на дискриминация на признак „Увреждане”.

На последно място –следва да се съобрази, че размерът на санкциите правилно е определен. Максималният размер е с оглед това, че се касае за субекти финансово стабилни, които могат да понесат съответния размер на санкцията, както и деянието е изключително обществено укоримо, засягащо голяма част от обществеността, ползваща посочения вид транспорт, без оглед на това, че лицата в неравнопоставено положение не са много, то отношението към същите е отношение към обществото като цяло. С оглед всичко изложено – правилно е прието, че само максималната по размер санкция би била справедливо наказание именно предвид личната и генерална превенция.

Предвид установеното –решението на ответника установяващо пряка дискриминация на признак „Увреждане” по чл.4, ал.1 вр. с чл.5 и чл.37 от ЗЗДискл. е материално законосъобразно, жалбите са неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

Водим съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ жалбите на Столична община, на [фирма] и на ДНСК

СРЕЩУ РЕШЕНИЕ №115 от 22.06.2011г. на Комисията за защита от дискриминация. ОСЪЖДА всеки един от жалбоподателите да заплати по 150лв. юрисконсултско възнаграждение на ответника.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му чрез АССГ пред ВАС. Преписи на страните.

Съдия:

